

Bij de beslissing van 4 Mei 1948 legt het College een geldboete van f 100.— op (*Tijdschr. v. tandheelk.*, 1948, 7/8, bl. 348).

Conclusie. In deze beslissing heeft het College dus de mening uitgesproken dat een tandarts, die in dienst is van een tandtechnicus, zich schuldig maakt aan handelingen, die het vertrouwen in de stand der tandartsen ondermijnen. Tussen tandarts en tandtechnicus toch mag geen andere verhouding bestaan dan van opdrachtgever tot uitvoerder van de opdracht.

Mr. C^A. M. SCHENCK

INGEZONDEN

Ter bevordering van spoedige plaatsing van de stukken, behoudt de Redactie zich het recht voor, deze zo nodig te bekorten

POSTVACCINALE ENCEPHALITIS

Herhaalde malen blijkt, dat verschillende collegae niet op de hoogte zijn van het feit, dat indertijd een regeling is getroffen voor het aangeven van gevallen van postvaccinale encephalitis of het vermoeden hiervan. De artsen is verzocht bij het constateren of vermoeden van een geval van postvaccinale encephalitis terstond de Provinciale Geneeskundige Inspecteur telephonisch hiervan op de hoogte te stellen. Voor het nemen van eventuele maatregelen zijn daarbij de volgende gegevens van het grootste gewicht: naam en adres van de patiënt, leeftijd, nummer pokstof en van welke inrichting betrokken, opneming ziekenhuis of inroepen specialistische hulp, benevens het tijdsverloop tussen de vaccinatie en de eerste ziekteverschijnselen.

Nadat het geval telephonisch ter kennis van de Geneeskundig Inspecteur is gebracht, doet laatstgenoemde een vragenlijst aan de arts, die het geval heeft aangegeven, en/of de specialist die de patiënt onder behandeling heeft, toekomen met het verzoek deze lijst na invulling te willen retourneren.

Ter verkrijging van een beter inzicht in deze moeilijke materie moge ik bij deze nogmaals een beroep doen op Uw volledige medewerking.

's-Gravenhage, 6 November 1948

G. BANNING,

Geneeskundig Hoofdinspecteur van de Volksgezondheid

INTRA-UTERINE VRUCHTDOOD DOOR HET GEBRUIK VAN SOUFFRAMINE?

Mevr. A., moeder van 3 gezonde kinderen, beviel een dezer dagen van een levenloze vrucht. Hoewel de moeder zeide de dag van de geboorte nog leven te hebben gevoeld, kon met vrij grote zekerheid worden vastgesteld, dat het kind tenminste een dag van tevoren reeds overleden moest zijn. De navelstreng toonde namelijk een begin van maceratie en hoewel de voldragen vrucht volkomen gaaf was, leek ook de schedel iets weker dan normaal. De moeder had voordien nooit miskramen. Zij was tot het laatst toe gezond, de bloeddruk en de urine waren normaal, de placenta toonde geen infarcering en leek volkomen normaal, er was geen omstrengeling of enigerlei andere afwijking, om de dood van het kind te verklaren. Wel had de moeder tegelijk met de andere kinderen een soufframinekuur ondergaan voor oxyures, welke een dag voor de partus beëindigd was. Hierbij moet worden opgemerkt, dat ik voor volwassenen lager doseer dan gebruikelijk, n.l. 10 g in twee dagen, verdeeld over 5 poeders van 1 g, omdat de ervaring mij heeft geleerd, dat volwassenen veel meer last hebben van de officiële dosering dan kinderen. Daar het een feit is, dat kinderen en volwassenen opmerkelijk vaak anaemisch worden na een soufframinekuur, hetgeen bovendien vaak gepaard gaat met een vrij ernstig gevoel van slaphed, kan men wel als vaststaand aannemen, dat soufframine een lang niet onschuldige gif is. Ik acht dan

ook de mogelijkheid, dat de dood van dit kind door soufframine veroorzaakt is, volstrekt niet uitgesloten en meen dan ook, dat voorzichtigheid met dit geneesmiddel dringend is aan te bevelen.

Na de bevalling had de moeder een duidelijke haemolytische anaemie, die voor die tijd niet bestond.

Amstelveen, 14 October 1948

K. J. JAMES

DE BEHANDELING VAN ANGINA AGRANULOCYTICA

De mededeling van coll. DE RAADT (*N. T. v. G.* No. 43, blz. 3445, 1948) versterkt mij wederom in de mening, dat pyramidon een veel gevaarlijker geneesmiddel is dan men veelal denkt.

Ik behandelde onlangs een vrouw met primair chronisch gewrichtsrheuma, bij wie goudinjecties en hoge doses dimenformon zonder succes geprobeerd waren, op advies van coll. SIEMELINK te Utrecht met pyramidon. Begonnen werd met 3 maal daags 100 mg, welke dosis na 2 weken met 100 mg werd verhoogd, zodat toen 4 maal daags 100 mg gegeven werd. Ondanks een nauwkeurige wekelijksse contrôle van het leucocytenaantal kreeg zij een buitengewoon ernstige agranulocytose, welke zich in twee dagen ontwikkelde. Zij werd in het Diaconessenhuis „De Wijk” te Gouda opgenomen en aldaar door coll. E. LOPES CARDOZO behandeld met penicilline, terwijl na enige weken tevens tonsillectomie werd verricht. Zij herstelde geheel en blijkt tot verbazing van een ieder in haar omgeving niet alleen haar tonsillen, maar ook haar reumatische klachten in het ziekenhuis te hebben achtergelaten.

Bergambacht, 25 October 1948

H. FRESE

DE BEHANDELING VAN DIPHTHERIEBACILLENDRAGERS MET RÖNTGENSTRALEN

Het is ongetwijfeld een verdienste van coll. VAN DER WERFF, dat hij de aandacht heeft gevestigd op deze weinig toegepaste behandeling. Daar tot nu toe vrijwel alle behandelingsmethodes bij diphtherie-bacillendragers faalden, zou het zeer zijn toe te juichen, wanneer eindelijk een afdoende geneeswijze werd gevonden.

Helaas is m.i. het artikel van VAN DER WERFF niet overtuigend genoeg. VAN DER WERFF behandelde 110 patiënten met röntgenstralen, maar heeft geen contrôlegroep van zieken, die onder precies dezelfde omstandigheden verkeerden en die geen bestraling ondergingen. Had VAN DER WERFF dit wel gedaan, dan was het niet uitgesloten geweest, dat hij tot de slotsom was gekomen, dat ook van de contrôlegroep 90 pCt. negatief werden in de vierde en vijfde ziekte-week!

En om dit laatste punt gaat het juist: VAN DER WERFF noemde zijn patiënten bacillendragers, terwijl zij dat lang niet allemaal waren; hij behandelde de zieken, wanneer zij 3 weken na het acute stadium nog positief waren. De patiënten bevonden zich dan in de vierde of vijfde ziekte-week.

Bij gebrek aan een eigen contrôlegroep nam VAN DER WERFF het materiaal van BORST ter vergelijking, maar vergat, dat BORST wel uitging van wat men bacillendragers pleegt te noemen: patiënten die na 35 ziekte-dagen nog positief zijn.

M.i. is het niet onmogelijk hierdoor het grote verschil in uitkomsten te verklaren tussen de röntgentherapie van VAN DER WERFF en de penicillinetherapie van BORST en is niet het overtuigende bewijs geleverd, dat men met de röntgenstralen bij diphtheriebacillendragers betere resultaten bereikt, dan met andere behandelingsmethodes.

Oldenzaal, 14 October 1948

A. J. H. VAN SPANJE

UITZENDING VAN KINDEREN, LIJDEND AAN ASTHMA

Naar aanleiding van het artikel van coll. QUARLES VAN UFFORD (zie dit *Tijdschrift* blz. 3075, 1948) zou ik het volgende willen opmerken. In de loop van 40 jaar zijn honderden asthmapatiëntjes in het Boschhuis alhier geweest. Slappe kinderen — ook als zij aan asthma hadden geleden — kwamen onder de